

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep.G 12:2

National Library
of Sweden

92
Stockholm, den 29. April 1796.

Min ägen Söta Stafva.

Täck af hela Hjärtat för Sjfta Drefvet och alla Kära Hälsningar uti vår
Johns Dref. Löglicgen gläder det mig, at Du mår väl, och at Du så gerne vil
hafva mig ner til Norrköping. ja, Bästa Stafva! jag längtar själf mycket efter
den Dagen; men ändå mera efter den, då, om Gud så behagar, Du med Mar och
Contoir flyttade hit up och dymedelst besve of och dina Syskon närmare, komme
och då at bo på en fäkrare Ort: ty Stockholm har likväl något, men Norrköping
intet försvär. Lätte hoppas jag komma hem i år. Hans Sjfta Dref var daterad
Rom den 26 Martii, och stod han då på resande fot til Neapel; men sedan til Rom
återkommen skulle han resa til Venedig; hvarefrån Vägen då toges antingen
öfver Wien, Dresden och Berlin; til Stralsund, som var mit Råd för mera säkerhet
skull, eller ock genom Lombardiet til Genua och Marseille, samt öfver Paris,
London och Gölkeborg hit hem, hvilken Väg lätte åter häft vil taga. Så den ~~14~~^{na}
~~14~~^{CRARE} vägen, får han i följe sin forne Skol-Lamrat, en ung Noer, som varit
på vår besök i Liverno den Förngrens Contoir, och skal resa hem til sin
Far, Grofshandlaren här i Staden. Jag håller densa färdans Vägen mycket
vädellig; har också, enligt min faderliga Rikt, detaliterat allt för lätte, lämmande,
dock honom själf sit fria val, men under eget ansvar. Gud ledsage honom på ~~den~~^{hvilken}
~~den~~^{va} vägen han går! Skade han tagit den genom Sussland och kommit öfver
Yffrad i någorlunda god tid ~~innan~~, så var Söta Mor finnad och mycket hagd
at möta honom hos våra Kära Barn i Norrköping; så nu se huru allt vänder
sig: jag vil imederlid komma ner i Sommar, och än en gång göra den Resan,
ty sedan blir jag väl för de få öfige Dagarne fast vid Stockholm, Antuna och
Söna Kyrkogård. Med Antuna förstås en välbyggd Land-Egendom på vägen
emellan Stockholm och Sättra, som min K. Måg Almqvist köpt och skötter
jorden, men anbudit of at om dommaren beto karacters-Byggningen och
nyttja Trügården utan tvrende, en Godhet, som jag af allt hjerta erkänner.
Detta skulle således bli en ny och på sit sätt behaglig Solitude; men i år
läver jag dock fräd. kunna begagna mig deraf: ty jag har hela detta år
flera förmäntliga Förleger, hvilka jag vil hafva färdiga tit och under vare
sig Liksdagen eller Svönings-Dagen, och hvilka icke kunna besfridas lika
lätt

lunda var söta Morns Favorit, så gief hon mig icke desto mindre dagligen sina trogna Råd, ja hon skref en gång med egenhand et litet Recept, som jag skickade honom. Men bevaro! hvid den goda Läkarennans Hjerta kom i välgjörande Nerefsamhet, då vid samma Tid Begge var Favorit, unge Forsporen, blef juft illa sjuk af en Sjönsa med Flußfeber, som var både långvarig och fugg. Alla dagar Raporter, Receptur och definerade Regler, stundom litet Sjuk-kost. Nu är han väl friskt och går ute, men höftar ännu och på et sätt, at vi begge äro juft orolige för hans Dödsf, och uti hirkket et det vackraste Hjerta andas idel Vänskap och Tarsamhet. Han är nu, efter Manderoffs Afresa, min General-Adjutant, ty han är äfven min Medarbetare, hvarom mera uti Brevet til Din John. Jag ville väl taga honom med mig til Norrköping; ty han torde också kunna förarga Samerne och störa litet Lignet uti själva det ärbara Skofret. Redan hafve vi begge 2:ne gånger besökt Solituden, ty helt hastigt hafve vi på Sommarväder; så at, då det Söndagen den 17 blåste, regnade och snöade, alt på en gång, hade vi följande Söndagen den 18 full Sommarvärme. Det som utgjort en hufvudsakelig Glädje för oss har varit, at både genom Dref och Besunde hafva inhämtat, at våra så kära Darn i Norrköping haft Hälften; ja Manderoff skrifer i sit sista, at när han kom til Norrköping, var lilla Frindahl ute på viftar: hvilket jag gerna må höra, ty allförmynken ifolering är intet heller det bästa. Litet veridligt simad måste man väl också här i världen vara, fastän jag väl vet, huru helt annorlunda det kännes, at sitta ensam med en god Bok eller med en god Vän, hägt i Skuggan af et grönt Träd, utmed den forlande Däcken, vid den fralkande Skålan; då låta Hjerta njuta och smaka Sötman af Sötrodens Reciprocitater. Dessa Lifret falla stunder hur du ägt, då vår Manderoff nu senast var i Norrköping, och hvar han ifrån ditt rum skrifer mig et skönt Brev til. Ut i ert tillä och kära Eric var Gubben Gjörvell ofta fjördes man, det vet jag vift; jag bad honom tolka för Er Begge hela min ömhetsfulla Hämsta, min hela och ifris gaste Figgivvenhet. Hans fot vandrar nu alt vidare från, P, så framt icke Döden kommer och gör halt uti den stora Romrefan. Stif dock icke rädd; ty denne Gofse är, tro mig, lyckligast af alla sina gammaringe, ty han har äfven själves Döden til sin Vän. Sedan han af hävarande Nederberande blefrit belastad med Pillar, Dand, Instructioner, Commissioner, Senfoner, Spottlar &c. &c. til flera 100 Rdlr om året, samt således utryskad väl kommit utur Stockholm, ^{de} ^{redan} hat Döden uti sin cirga Döring anamat

D. 16 Apr

Hon

Herr Hof-Rådet och Licent-Förvaltaren i Stralfund, ~~Mr~~ Balthasar du di er Alberti,
som afledt uti des 69 år, lämnandes den magra skyllan af minst 2000 Rdlrs Inkomst
til unge, hennens Conrad Arvid Johan Kandorff. Så nu se, om han vil kändre fitta gran
vid detta årlige Motvagn, eller aicordera bort det å ten af de flere a Costi, som gerner
vela fifka uti detta Vatten, samt sedan sätta sine samlade Capitaler på Bankerne i
Venedig eller Genua: ty til Italien här han vändt sin Slug, dit också hans
Genius torde färdas, i fall Climatet här i Norden blifver honom all för sträft.
Detta Dödsfall vet han ej än utaf, utom fik jag med fifka Post icke mindre än fju
Dref til honom ifrån Stralfund, som med denne Dag gå til Fadren i Jönköping,
och sedan vidare til Malmö. Vi få imedertid afvalta fot, derne af denna stora
Revolution uti vår väns Stato-Contoir.

Nyss föref jag om Sälheten af de Papiorale Scenerne; men nu får jag fagna
min Stapva med en Nyhet af högsta värde för dit Sinne och för din Snak uti
denne Våg: ty om några Vecker kan jag presentera Dig et det Skönaste och tillika
det första Verk, som höi oss utkomit uti denne Vitterhets-öpen, eller Hans Excellens
Riks-Marskalkens Grefve Oxenstiernas så förträffliga, så förjusningoriska
Landgråde, Skördarne kalladt. Se här skickar jag Dig början til en förfmak.
Jämte min ödmjukaste vördnads förmödan kunde Du communicera denna affsigt
med den icke mindre vittera, än för allt det Sköna och Goda i Naturen känslofulla
Grefinnan Schwerin på Sjöllingsrum. Nyf. har jag yvvaltat henne med Dref;
och om hon bara ej tager mig det onådigt, så skripes jag äfven om flera Saker,
men alltid med Samning och Trihet.

Endera dagen vänta vi hit up Kgl. Seireter: dimerhjelm ifrån Ebbetorp, som kommer at be
nästa Slud: se detta blir et granfkap för både Söta Nor och mig, just efter vårt Hjerta.
Han blir här en god del af Somnaren, och skal jag möta honom med en Gfarnge, som
förefställer icke allena hans och vår Gefuens monument uti Promenaden vid Eirik. Den är
fin och förefställer Grefva Monumentet förfundigadt af Mr. Trujuel i Rom, utan ock alla de
närmaste Environs. Under de lumsiga Trädens skugga vandras, lofves och njutes man
Sakeniden välker ofelbart en tryckande känsla för det öma Hjerta; men de välgeringar,
som en Gefuens Minne och Arbete, tildela och alltid höi oss fönya, utblunda denna lutenid,
detta lidande med en vällyst af egen Art, som man så gema följer, som man klandertoft
må lämna sig åt: ty hans Satt at måla Naturen och känslan förändra alltid, på löf som kallar
vår känsla. Ja visad. affändrar denna känsla ifrån alla de andra och få mångfaldiga,
hvaraf kagen, så den högre som den lägre. Difves. Dock Du känner för väl Vardet af en
Gefuens, du har så ofta hört hans och din Vän, littat dröi bort, tolka hans löf, måla Skönheten
af både hans Penma och Hjerta, at jag icke behöfver något vidare tillägga.

Segege våra Dribis hålla Dig och din John aldriahvsteligast; annäl min ödmjukta
vördnad til Fru Pylch och Fröken Kolerberg. Och härmed bifaller jag Dig Gudi och Somnaren
ei upståns kläffa och Glädje; samt trycker Dig til det Hjerta, som aldriq skal uphöra at älska
Dig; alltid lifras af de känslor, som följa i döden Din tilörfnaste Sappa.

SKÖNDA RONE, Landqvade uti Nio Sånger, af Hans Excellens Riks-Marskalken m.m.
Herr Greve Joh. Gabri. OxENSTIERNNA; Början af Förfsta Sångern:

Jag sjunger Skördarne och den förenta Groda,
Som ångar, Åkrar, Skog och Trädgårdarna föda;
Eller önskan Arbetets och önskan Smakens hand
Sjufågning eller Gagn förädlar nya Land;
Om odlarns flit och lön, hans hvila, lekar, löjen,
Och äntlig Skymmens best, fullkommande hans nöjen.
Jag föddes dygdens Barn, och lycklig i des Skot
Af lifvets ögnablick jag där de första njöt;
Och fjärran ur des lugn, jag fagnar nu mit Sinne
Med förra Lidens bild och kända nöjens minne.

Och Sång-Gudinna, Du! som föft i lifvets vär
Så helga Skuggors kagn ledsagar Skaldens spär,
Jag kallar Dig, G! den, som öfver Hjertens bana
På Rygtets ringar bär Trummeten vid hans kama;
Nemlig, Naturens Barn! som upfödd i des Skog
Att sjunga de behag af dem Du self är prydd,
I en Sköldinnas drägt och långt från vagnens yra
Förjufsta Theorit och främde Shompsons dyra;
Som gaf åt Didos Skuld, vid Lagren den kan bär,
En krans af ax och ek som lika evig är;
I en förnyad Sång om ämnen som Dig fagnat,
Känn röffen af en Vän hvare ungdom Du har hägnat.
Du åt Naturen self ger skönhet, lif och dag,
Skänk mig din Känslas eld, din Hjärtningo rida drag;
Lät Konstern pryda blott, och i en lycklig Blanning
Förenas dit behag, din Höghet och din Samning.

Må Smillets djerska som, och trygg i des beskydd,
Med dubbla dagrens blad af dina Suftran prydd,
Än i Erikens stend, än i Cothurnens drägter,
Förkunna Trojas fall för Eftorverldens Slägter,
Och på en blodig Scene bland Furier återge
Den jagade Orst och Bågarn af Arce:
Åt drillet lammnande des höghet med des dikter,
Förkunna Menstjan, Du! des Sälhet och des Pliktens,
Förädla hennes flit; och om hon någon gång
Så arbeta och dygd kan rövas af min Sång,
Om ej i Templets värd mig Minnets döttrar flytta,
Såal än mit namn bli kvar i mina likars nyttan.

Lern

Kom, följ det arbetsfulka med Lyran i din hand,
Som sedan järnet häfset at skära mogna Lund;
Föröka med din rikt vid Jordens nya Skördar
Des dyrkan för den Gud som Menstjan tuktamt vördar.
Hans rikdom gånad är. Naturens Skung och Far
Följ dina Skatters mängd vårt Slägte sammmandrar:
För alla Väfen öm, dem Han befalte vara,
Hvar Han dem gåfvor skänkt som mot behöfvn svara,
Och gjuter med en Hand, som aldrig tömmas kan,
Välgärningarnas tal, värdeligt som Han.
Hur ymnigt klädande den Jord som skal bli bärjad,
Af växtens fyllda magt är hennes nytta färgad!
Hvar rikt förenar hon af årstidens behag
De blomster Våren födt och Sommarns mogna drag!
Den återfända Sol, som upväckt hennes ängar,
Hvar kallat lifvets kraft ur Jordens friska Sängar;
Och Sjelfva Nordens fjäll, där Vintern skyddad var,
Med nya måfars färg de Sjöfar öfverdrar,
Dem blomman aldrig prydt och gräset aldrig höjer:
Hvars grönskande Tåpet, på fältten dem hem följer,
Så vidsträckt som den rymd dit Sommarns anda når,
Med blomster öfvertäckt, som gånas i hans Svär,
Och kärma, utan tal på gräsets botten strödda,
De Strålans delta färg af dem de blifvit födda.
En rödnad fältens lör, dem Värman kallat fram
På låga tuftvars badd och byskars vida stam:
Än rundas fruktans klöt och bugta trädens krona,
Dem Röra öfvergett at vildet af Penona:
Än syns den höga Säd, af ingen häma tryckt,
I vägor kulläng förd vid Sommarvädrens flögts:
Än Humlan, flingrigt höjd King smala Tallens spröte,
Hvar lyft en kastig Skog ur Jordens Gummna sköte,
När Kungan höjs af blad som yfras King des badd,
Med kryddors fria växt och Pumpans ränkor kludd.
Den Löfskog, som ei skygd för deras Slaghet banar,
Af grönskors skanning fylld och krönt af Bergens granar,
Med farta Spirors högd, som sekleri böda för,
I vägnas ömskall vid nya Skimlar rör.
I Skuggan af häms längd vid gräs betänkta Lundem
gag beund den höga Vass förgafves letar stranden,
När i en grönskad Vik, där Näckens blomma gör,
Jug på en kärmed äng hos Vatten-Nymphen rör.

Så synes jorden prydd, när, färdig til sin bärning,
Hon byder nu sin Skatt och väntar hans bärning.

Men Flora denna pragt med hemlig oro ser.

Bland all den fägrings glans, som i des Rike ler,
Hon redan kring sin Thron den väfnings början skådar,
Som bleker gräsets toppar och des förödring sådar,
Med väplingens förfall, hvars kärnor vådren strö,
Och Tanning-gräsets färg, som skaltrar med lit frö.
Af koftan hemligt följd, som på hans bana flyger,
Som vän i hennes spår sig Rognadt Guden smyger,
Och mot den blomslar krans hon åt hans bjuds rätt,
Med gröna Ax igen bespyder henne drägt.

Men snart han med lit våld sin öfvermägt förklarar:
Hon ropar Skörden ut, och glädjen honom svarar.

At bära oss den gård han först af jorden tar,
Det stängsel bytes ner som ängen fredat har.

Men ser man på des nyrd den främste Slåttaren vandra,
Hvars fortgångs runda slag i affstånd följis af andra,
Som bredas efterhand på fidan af hans Språr,
Så nära til hvarann som hans cirkel när.

Lik fartern af en il, som, kastande från stranden,
I början af sin flygt är bredast in vid lunden,
Och sammat böjans längd en spetsad fära drar:

Så vidgar sig det strek den förfte Slåttarens tar
Af lior i hans hjät, som teka jordens färgar
I vägar, skilda åt af gräsets fälda strängar.
Ej kanans ömna vidd, ej middags ståndens brand
Förnar at trötta ut hans arbetsamma hand.

I linnet's hvata drägt med spridda hår och flöja,
Där ögat skäl behag dem vådren flundran röja,
Är han af flätkor följd, som på det gröna fält
Med räffan vända kring de strängar järnet fält;
Och spridande det gräs som varit ängens heder,
Des hö på samma slätt til Värmans torkning bader.

Nå där en djupen Sky, för Solens strålar för,
Ej fränka vid sin fast och välluktika Skörd!

Du förde medertid, behagliga Flora!

De fordna prydnader, dem dina fält förlora,
Och kottad från din kran och plundrad af din drägt,
Från länder ville fly, där Liam dig föfser äcket.

Men sommaren, som än dit falla välbe firar,
Dit slufund och din Thron med nya blommar firar,
I flykten möter dig, och kallar dig på nytt
Inom den frögård's hägn, hvars ritningar han prydd:

Där, lyckligt återförd bland dina södra vännor,
Du dina skönsta barn med fagnad återkänner:
Syreren, som sin lukt för dig til offer bär,
Tautten, som et rum uti din krona bager,
Narcisfen, förjande, som med sin blekhet klagar
Mot kärleken, hvars hämd förhärjade des dagar;
Och purpurens ådring, än på Anemonen stänkt,
Att af Adonis blod med Cypris tårar mångt.
Den fagra Hyacinth, som vid Apollos Sida,
Sit gudari skärtel född, sj bort emot dem strida,
Och vid en farlig lek et offer för sin vän
I blomman af sit namn kände än af dig igen,
I bland Tulpanens vänt, där löga Kalkar skryta
Med hundra fingres lek, som skiftar deras yta,
I det jonquillen lyfts på smala stjälkans rot
Ur violetten bädd i blomstring kring des fot;
Som, sen hon i änt sit namn åt fina fofterländer,
Med deras åber gick ifrån Ionien's stränder,
At kröna i Athen med sina helga blad
Gudomlighetens bild som skyddat beörns stad.

Du äntlig visar dig bland dina Soffrans skara,
Du väna Ros! som föds at deras Sötning vara:
I täflan kring din krona Zepher's samla sig,
At stjåla först din kyss för snart du ömnar dig.
Kom, och af kärleken blif änsom stänkt och tagen,
Fäst dig i väjas hår, i gördelein af behagen,
Sprid ut din gömda skatt, och i din fägring ny,
Kom, smyd de Skönas bröst, och hämma deras ky.

Kär äntlig Flora trygg, och fräckt från Livens fara,
Förgäter ängars fält, som hon sj kan förhvara,
Och utan lednad ser, sen hon sit hemväst bytt,
Sit nederflagna gräs i vålmarsfältet på nytt.
Där Åbon, räknande förökta bjordars föda,
Betraktande sin lön och glömmande sin möda,
Vid åsyn af des väst, med lifvad Tackflambet
Välsignar Himlens nåd och Jordens fruktbarhet.

Esper. i Damladen vid fästningen. Dade Skudame alde fra -
lige De same oró offherne, mer hirra ej et blif-
ve collectionerade; sate ofelbat unne med neste Sol.

